

Emor - 'Spreek/Zeg' - 5786. Torah: Leviticus - Wajikrá 21:1 - 24:23. Haftarah: Ezechiël 44:15 - 31. Brit Chasdasha: Joh. 14:15 - 31.

In de parasha Emor - van *amar* 'zeggen' - komen de volgende zaken aan de orde;

- voorschriften en bepalingen voor de priester
- voorschriften en bepalingen omtrent de heilige gaven
- de feestdagen – of anders vertaald – de hoogtij dagen van de Eeuwige
- verordeningen omtrent de lampen en het toonbrood
- één wet voor vreemdelingen en Israëlieten om volgens dezelfde norm worden berecht.

De vastgestelde tijden.

Parasha Emor begint met G'd die de priesters waarschuwt om de offers niet te verontreinigen.

Er worden gedetailleerde instructies gegeven voor de omstandigheden waaronder een priester onrein is en niet van de offers kan eten. Dat wordt gevolgd door instructies over wie van die offers mag eten en details over wat een dier zou diskwalificeren om als offer gebracht te worden.

Het gedeelte begint en eindigt met G'd die Zijn heiligheid benadrukt, en de noodzaak voor Zijn volk om heilig te zijn. Een offerdier mocht geen onvolmaaktheden hebben.

Dus de priester mocht die evenmin hebben.

G'd vervolgt in Leviticus 23 met een gedetailleerde opsomming van de vastgestelde tijden de '*mo'adiem*'.

Je zou dit ook kunnen noemen '*De afgesproken tijden van de Eeuwige*'.

In deze jaarlijkse cyclus is er opnieuw aandacht voor het aspect "heilig" (שָׁדֵךְ).

Ze moeten verbonden zijn met G'ds kalender van heilige dagen.

De parasha eindigt met dat een geboren Israëliet of vreemdeling, dezelfde berechting krijgen.

De man met een Egyptische vader, die G'ds naam lasterde en vervloekte, werd gedood en er werden verdere instructies gegeven voor de doodstraf. (die overigens weinig werd toegepast)

Offerbepalingen.

"De priester die de hoogste onder zijn broeders is, over wiens hoofd de zalfolie is uitgegoten en die gewijd is om de priesterkleding aan te trekken, mag zijn hoofdhaar niet los laten hangen en zijn kleding niet scheuren." (Lev.21:10)

We zagen dat in Lev.10:6 toegepast, na de dood van Aärons zonen Nadav en Avihu, die voor G'ds aangezicht vreemd vuur gebruikt hadden.

Een overtreding van dit gebod zien we in de Brit haChadasha;

"En Jeshua zei: Ik ben het. En u zult de Zoon des mensen zien zitten aan de rechterhand van de kracht van G'd en zien komen met de wolken van de hemel. Toen scheurde de hogepriester zijn kleren en zei:

Waar hebben wij nog getuigen voor nodig?" (Markus 14:62-63)

Zonder dat het zijn bedoeling was, beëindigde Kajafas hier het oude verbond. Hij scheurde zijn kleren toen Jeshua getuigde dat Hij G'ds Zoon was. Kajafas stond toen tegenover de enige echte hogepriester van een beter, nieuw verbond. (Hebr. 7:21-22)

Leviticus 22 vermeldt dat ook dieren die als offer aan de Eeuwige gebracht werden, zonder gebreken moesten zijn. Dieren met enige vorm van smet of misvorming waren onaanvaardbaar als zondoffers of voor brandoffers van hen die hun geloften nakwamen. Het was verboden om op dezelfde dag een koe of een schaap en zijn jong te slachten. Er moest tenminste een week tijd zijn om de moeder de gelegenheid te geven met het jonge kalf of lammetje samen te zijn. Het kunnen dan wel dieren zijn, maar ze hebben wel gevoelens en G'd heeft hart voor Zijn hele schepping.

Tijd nemen voor G'd.

De heilige tijd zelf kent twee vormen, zoals Emor duidelijk maakt. Er is de shabbat en er zijn de feestdagen, en beide worden afzonderlijk aangekondigd. De shabbat werd door G'd aan het begin der tijden voor alle

tijden geheiligd. De feestdagen worden geheiligd door het Joodse volk, aan wie de autoriteit en verantwoordelijkheid werd gegeven om de kalender vast te stellen.

Vandaar het verschil in de zegeningen die worden uitgesproken. Op shabbat prijzen we G'd die "de shabbat heiligt". Op de feestdagen prijzen we G'd die "Israël en de heilige tijden" heiligt – dat wil zeggen, het is G'd die Israël heiligt, maar Israël heiligt de heilige tijden en bepaalt op welke dagen de feestdagen vallen.

Zelfs binnen de feesten is er een dubbele cyclus. De ene wordt gevormd door de drie pelgrimsfeesten: Pèsach, Shavoe'ot en Soekot. Deze dagen vertegenwoordigen de belangrijkste historische momenten aan het begin van de Joodse geschiedenis – de uittocht uit Egypte, de openbaring van de Torah en de veertig jaar durende woestijnreis. Het zijn historische feesten.

De andere wordt gevormd door het getal zeven en het concept van heiligheid: de zevende dag, Shabbat; de zevende maand, Tisjri, met zijn drie feesten Rosh Hashana, Jom Kippur en Soekot; het zevende jaar, Shemita; en het Jubeljaar dat de voltooiing van zeven zevenjarige cycli markeert.

Elk van deze feestdagen gaat over de schepping (Shabbat, een herinnering eraan, Rosh Hashana, de herdenking ervan), goddelijke soevereiniteit, rechtvaardigheid en oordeel, samen met de menselijke conditie van leven, dood en sterfelijkheid. Zo worden we op Jom Kippur geconfronteerd met rechtvaardigheid en oordeel. Op Soekot/Sjmini Atzèrèt bidden we om regen, viëren we de natuur en lezen we het boek Prediker, de Tanachs meest diepgaande meditatie over sterfelijkheid.

In het zevende en het jubeljaar erkennen we G'ds uiteindelijke eigendom van het land Israël en de kinderen van Israël. Daarom werden slaven vrij gelaten, schulden kwijtgescholden, het land kreeg rust en het meeste bezit werd terug gegeven aan de oorspronkelijke eigenaren.

Dit alles heeft niet te maken met G'ds ingrijpen in de geschiedenis, maar met zijn rol als Schepper en eigenaar van het universum.

G'd is zowel de G'd van de natuur als van de cultuur is. Hij is de G'd van iedereen in het algemeen, en van het volk van het verbond in het bijzonder. Hij is de Schepper van zowel de wetenschappelijke wet (oorzaak) als de etnisch-religieuze wet (gebod).

Torah in strijd met de genade?

Als iemand vandaag de dag spreekt over de geboden van de Torah, helemaal als hij zich daar aan wil houden, dan krijgt hij al snel te horen dat hij een wettische geest heeft en bezig is zijn eigen behoudenis bij elkaar te verdienen.

Echter, hoe en waarmee wij onze liefde voor Jeshua gestalte kunnen geven, heeft Hij ons duidelijk gemaakt. Hij zegt tegen zijn discipelen;

"Als u Mij liefheeft, neem dan de geboden in acht" En vijf verzen verder; "Wie mijn geboden heeft en ze bewaart, die is het, die Mij liefheeft." (Joh. 14:15 en 21)

De liefde van een gelovige voor de Jeshua haMashiach komt tot uiting in zijn gehoorzaamheid.

En Hij zegt erbij dat het niet Zijn eigen woorden zijn, maar de Woorden van Zijn Vader door Wie Hij gezonden is. En die woorden geeft Hij door; Hij genoemd als 'de levende Torah'.

Genade is geen nieuw concept in de Brit HaChadasha.

In Ex. 34:6 lezen we *'de 13 eigenschappen van barmhartigheid'* van G'd.

De Torah is een richtlijn voor het leven en het toont het volk hun voortdurende behoefte aan G'ds genade en vergeving. Ook in de Psalmen komen we dit aspect heel vaak tegen.

De Torah geeft kracht in de strijd tegen het kwaad en biedt een perspectief wat er anders niet zou zijn.

Zo G'd genadig is, zo moeten wij dat ook zijn (Ex. 22:26) en het doel is om in woord, daad en karakter Jeshua de Mashiach te weerspiegelen, wat betekent groeien in liefde, nederigheid en gehoorzaamheid aan G'd en Zijn instructies, de Torah.

Zeer troostrijk zijn de woorden van Jeshua in vers 27;

"Ik laat jullie vrede na; mijn vrede geef ik jullie, zoals de wereld die niet geven kan. Maak je niet ongerust en verlies de moed niet."

In een woelige wereld vergt dat vitale en morele moed; de wil om te overleven en door te gaan en vast te houden aan geloofsstandpunten ondanks weerstand.

Fêdde.

Bronnen; de Studie Bijbel, Jair studies, Rabbijn J. Sacks en mijn eigen gedachten.